

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Becky Albertalli:

SIMON ȘI PLANUL HOMO SAPIENS

Traducere din limba engleză și note de
SHAUKI AL-GAREEB

EPICWAVE

1

E o conversație ciudat de subtilă. Durează un pic să-mi dau seama că sunt șantajat.

Ne aflăm în culise, așezați pe scaune pliante din metal, când Martin Addison spune:

— Ți-am citit e-mailurile.

— Poftim? zic eu, ridicând privirea.

— Mai devreme. La bibliotecă. Evident, n-am făcut-o dinadins.

— Mi-ai citit e-mailurile?

— Ei bine, am folosit computerul imediat după tine, îmi explică el, iar când am intrat pe Gmail, mi-a afișat contul tău. Probabil c-ar fi trebuit să te deloghezi.

Îl privesc perplex. El bate cu călcâiul în piciorul scaunului său.

— Așadar, care-i faza cu numele fals? mă întrebă.

Ei bine, aș spune că faza cu numele fals era pentru a-l împiedica pe alde Martin Addison să-mi afle identitatea secretă. Deci bănuiesc c-a funcționat de minune.

Bănuiesc că m-a văzut stând la calculator.

Și bănuiesc că sunt tare nătâng.

El zâmbește.

— În fine, mă gândeam că poate te-ar interesa să afli că frate-meu e gay.

— Ăă. Ca să fiu sincer, nu mă interesează.
Se uită la mine.
— Nimic. Uite ce e, Spier, eu n-am nicio problemă cu asta.
Nu e mare scofală.

Doar că, de fapt, e oarecum un dezastru. Un afurisit de dezastru de proporții epice, care depinde de capacitatea lui Martin de a-și ține gura.

— Mă simt foarte ciudat, zice Martin.

Nici măcar nu știu ce să-i răspund.

— În orice caz, zice el, e mai mult decât evident că nu vrei ca oamenii să știe.

Da. Presupun că nu vreau. Doar că toată treaba asta cu recunoașterea orientării sexuale nu prea mă sperie.

Nu cred că mă sperie.

E o situație destul de stânjenitoare și n-am să pretind c-o aștept cu nerăbdare. Dar presupun că nu va fi sfârșitul lumii. Nu pentru mine.

Problema e că nu știu ce va însemna pentru Blue. Dacă Martin va spune cuiva. Chestia e că Blue e o persoană destul de rezervată. Genul de persoană care n-ar uita să se delogheze. Genul de persoană care n-ar putea niciodată să mă ierte pentru o astfel de neglijență.

Așa încât bănuiesc că ceea ce încerc să spun e că nu știu ce va însemna pentru noi. Pentru mine și Blue.

Dar chiar nu-mi vine să cred că port această conversație cu Martin Addison. Dintre toți oamenii care ar fi putut să se logheze pe Gmail după mine. Trebuie să înțelegi că n-aș fi folosit niciodată calculatoarele de la bibliotecă, însă problema e că ne-au blocat accesul la Wi-Fi. Și era una dintre acele zile când nu mai aveam răbdare să ajung la laptopul de acasă. Vreau să zic, nici măcar nu puteam aștepta să verific pe telefon în parcare.

Fiindcă îi scrisesem lui Blue de pe contul meu secret chiar în această dimineață. Și era un e-mail destul de important.

Iar eu pur și simplu voiam să văd dacă îmi răspunsese.

— De fapt, cred că oamenii chiar nu vor avea nicio problemă cu asta, continuă Martin. Ar trebui să fii tu însuși.

Nici măcar nu știu de unde să încep. Un puști hetero, care de-abia mă cunoaște, îmi dă sfaturi despre recunoașterea orientării sexuale. Simt nevoia să-mi dau ochii peste cap.

— OK, păi, în fine. N-am să le-arăt nimănui, spune el.

Sunt atât de prost, încât pentru o clipă îmi permit să fiu ușurat. Și apoi mă izbește din plin.

— Să nu le arăți nimănui? repet eu.

Se îmbujorează și începe să se joace agitat cu tivul mânecii. Expresia lui îmi face stomacul ghem.

— Ai făcut... ai făcut un *screenshot* sau ceva de genul?

— Păi, zice el, voiam să vorbesc cu tine despre asta.

— Scuze... *tu chiar ai făcut un afurisit de screenshot?*

Strânge din buze și privește pe lângă mine.

— În orice caz, zice el, știu că ești prieten cu Abby Suso, așa că voiam să te întreb...

— Pe bune? Sau poate c-ar trebui să ne întoarcem la momentul în care îmi spuneai de ce ai făcut un *screenshot* e-mailurilor mele.

Martin tace preț de câteva secunde.

— Vreau să zic, bănuiesc că mă întrebam dacă n-ai vrea să mă ajuți să vorbesc cu Abby.

Aproape că-mi vine să râd.

— Carevasăzică, tu vrei să pun o vorbă bună pentru tine?

— Ei bine, da, zice el.

— Și de ce dracu' aș face asta?

Se uită lung la mine și, brusc, îmi dau seama la ce se referă. Chestia asta cu Abby. Asta vrea de la mine. Ca să nu răspândească afurisitele mele de e-mailuri private.

Și e-mailurile lui Blue.

Doamne, Dumnezeu! Și eu, care îl credeam pe Martin inofensiv. Un tocilărel cam penibil, ca să fiu sincer, dar nu e ca și cum ar fi un lucru rău. Și mereu l-am considerat oarecum haios.

Doar că acum nu prea-mi vine să râd.

— Tu chiar mă obligi să fac asta, îi spun.

— Te oblig? Ei, hai. Nu-i chiar așa.

— A, da? Atunci, cum e?

— Nu e mare scofală. Vreau să zic, îmi place de fata asta. Pur și simplu mă gândeam că poate-ai vrea să mă ajuți un pic. Să mă inviți acolo unde va fi și ea. Nu știu...

— Și dacă nu vreau s-o fac? O să-mi pui e-mailurile pe Facebook? Sau pe rahatul ăla de Tumblr?

Dumnezeule! Pagina „SecreteleDeLaCreek” de pe Tumblr: epicentrul bârfelor de la Liceul Creekwood. Toată școala va afla în decurs de o zi.

Amândoi rămânem tăcuți.

— Cred doar că ne aflăm într-o poziție în care ne putem ajuta reciproc, spune Martin într-un final.

Înghit în sec.

— Am nevoie de Marty! strigă domnișoara Albright de pe scenă. Actul doi, scena trei.

— Așadar, mai gândește-te.

Se ridică de pe scaun.

— A, da. Ce să zic, e de-a dreptul minunat! bombăn eu.

Se uită la mine. Apoi se așterne tăcerea.

— Nu știu ce naiba vrei să spun, adaug într-un târziu.

— Păi, mă rog, zice el, ridicând din umeri.

Nu cred c-am mai fost vreodată atât de pregătit ca cineva să plece. Dar tocmai când degetele lui ating cortina, se întoarce spre mine:

— Sunt curios, zice el. Cine e Blue?

— Nimeni. Locuiește în California.

Martin e de-a dreptul nebun dacă are senzația c-am să-l dau în vileag pe Blue.

Blue nu locuiește în California, ci în Shady Creek, și merge la aceeași școală cu noi. Blue nu e numele lui real.

E cineva. S-ar putea să fie cineva pe care îl cunosc. Dar nu știu cine. Și nu sunt sigur că-mi doresc să aflui.

Și chiar n-am dispoziția necesară pentru a-mi suporta familia. Probabil că am aproximativ o oră până la cină, ceea ce înseamnă o oră în care să încerc să-mi transform ziua de la școală într-o serie de anecdote haioase. Așa sunt părinții mei. Nu poți pur și simplu să le povestești despre chiloții prea strânși ai profesoarei de franceză sau despre cum și-a scăpat Garrett tava la cantină. Trebuie să interpretezi scena. Să vorbești cu ei e mult mai obositor decât să scrii pe un blog.

Totuși, e amuzant. Cândva îmi plăcea sporovăiala și haosul de dinaintea cinei. Acum de-abia aștept să se termine. Mai ales azi. Mă opresc suficient cât să-i pun lesa lui Bieber și să-l scot afară.

Încerc să mă relaxez cu Tegan & Sara pe iPod. Dar gândurile îmi zboară întruna la Blue și la Martin Addison și la dezastrul de la repetițiile de azi.

Carevasăzică, lui Martin îi place de Abby, la fel ca tuturor celorlalți tocilari hetero de la clasa de avansați. Și, pe bune, tot ce vrea e ca eu să-l invit cu noi atunci când ies cu ea. Dacă stau bine să mă gândesc, nu e mare scofală.

Excepție făcând faptul că mă șantajează. Și, indirect, îl șantajează și pe Blue. Asta e partea care mă face să vreau să trag cu șutul în ceva.

Însă Tegan & Sara mă ajută. Să mă îndrept spre casa lui Nick mă ajută. Aerul dă acea senzație rece de toamnă timpurie, iar oamenii își înșiruie deja pe trepte bostanii. Ador asta. Îmi place de când eram mic.

Eu și Bieber traversăm curtea din spate a casei lui Nick și coborâm la subsol. Acolo, îndreptat cu fața spre ușă, se află un televizor imens, pe care templeții sunt maltratați. Nick și Leah au pus stăpânire pe o pereche de scaune-balansoar pentru sistemele de jocuri video. Arată ca și când nu s-au ridicat de pe ele toată după-amiaza.

Când intru, Nick pune jocul pe pauză. Țsta e unul dintre lucrurile pe care le apreciez la el. N-ar lăsa chitara din mână pentru tine, dar pune jocul video pe pauză.

— Bieber! strigă Leah.

Cât ai zice pește, Bieber își suie fundul în poala ei într-o poziție stângace, cu limba scoasă și dând întruna din laba din față. N-are nicio rușine când vine vorba de Leah.

— Zău, nu e nicio problemă. Salută câinele. Prefă-te că eu nu exist.

— Ooo, vrei să-ți scarpin și ție urechile?

Schițez un zâmbet. Asta e bine; lucrurile par să fie în regulă.

— Ați găsit trădătorul? întreb.

— L-am omorât, răspunde Nick, mângâind telecomanda.

— Super!

Zău așa, sub nicio formă nu-mi pasă de bunăstarea asasinilor, templețiilor sau a oricăror altor personaje de jocuri. Dar cred că am nevoie de asta. Am nevoie de violența jocurilor video, de mirosul acestui subsol și de familiaritatea pe care mi-o conferă

Nick și Leah. De ritmul discursurilor și de tăcerile noastre. De lipsa de țel a după-amiezilor de octombrie.

— Simon, Nick n-a auzit despre le chiloții strâmți.

— Ohhhh! *Le chiloți strâmți. C'est une histoire touchante.*

— Pe limba noastră, te rog? spune Nick.

— Sau în pantomimă, sugerează Leah.

Se pare că mă pricep de minune la reconstituirea legendarilor chiloți strâmți.

Se prea poate să-mi placă interpretările. Un pic.

Cred că mă cuprinde acel sentiment cu Nick și Leah de la excursia noastră din clasa a șasea. Nu știu cum să explic. Dar când suntem numai noi trei, avem parte de niște momente perfecte și stupide. Martin Addison nu există în acest tip de momente. Secretele nu există.

Stupid. Perfect.

Leah rupe ambalajul de hârtie al unui pai și ambii țin în mână pahare imense cu ceai dulce de la Chick-fil-A. Ca să fiu sincer, n-am mai trecut de mult pe la Chick-fil-A. Sora mea mi-a povestit că aceștia donează bani pentru a le face rău homosexualilor și bănuiesc c-am început să mă simt aiurea ca să mai mănânc acolo. Chiar dacă milkshake-urile lor cu Oreo sunt un deliciu cremos într-un recipient uriaș. Nu că aş putea aduce vorba despre asta într-o discuție cu Nick și Leah. Nu prea vorbesc cu nimeni despre lucruri gay. Doar cu Blue.

Nick ia o gură de ceai și cască, iar Leah încearcă imediat să arunce un cocoloș de hârtie în gura lui. Însă Nick o închide iute, blocându-l.

Leah ridică din umeri.

— Continuă să caști, somnorosule.

— De ce ești atât de obosit?

— Fiindcă petrec. Toată noaptea. Zi după zi, spune Nick.

— Dacă prin „petrecere” te referi la teme pentru algebră.

— CUM ZICI TU, LEAH.

Se reazemă la loc, căscând din nou. De data asta, cocoloșul de hârtie al lui Leah îi atinge colțul gurii.

El îl aruncă înapoi spre ea.

— Hei, am început să am niște vise ciudate, spune el.

Ridic din sprâncene.

— Îhh. N-am nevoie să știu toate detaliile.

— Ăăă. Nu vise din acelea.

Chipul lui Leah se face roșu ca sfecla.

— Nu, sunt vise cu adevărat ciudate, zice Nick. Adică, visam că eram la baie, punându-mi lentilele de contact, și nu-mi puteam da seama care era ordinea lor.

— Aha. Și apoi ce se întâmplă?

Leah are fața ascunsă în blana lui Bieber, iar vocea îi este înăbușită.

— Nimic. Mă trezeam, îmi puneam lentilele ca de fiecare dată și totul era OK.

— Țsta e cel mai plictisitor vis din lume, spune ea. Și apoi, o clipă mai târziu, adaugă: Nu ăsta e motivul pentru care se pun etichete cu „stânga” și „dreapta” pe recipiente?

— Și nu ăsta e motivul pentru care oamenii ar trebui să poarte doar ochelari și să înceteze să-și mai atingă globii oculari?

Mă așez turcește pe covor. Bieber sare de pe Leah și pornește spre mine.

— Și fiindcă ochelarii tăi te fac să arăți ca Harry Potter, nu-i așa, Simon?

O singură dată. Am spus-o o singură dată.

— Ei bine, cred că subconștientul meu încearcă să-mi spună ceva.

Nick poate fi destul de tenace când se simte intelectual.

— Evident, tema visului e viziunea. De ce nu văd? Unde îmi sunt lipsurile?

— În colecția ta de muzică, sugerez eu.

Nick se lasă pe spate în scaunul lui și mai ia o gură de ceai.

— Știați că Freud își interpreta propriile vise atunci când a dezvoltat această teorie? Și era de părere că toate visele sunt un mecanism inconștient pentru a ne satisface toate dorințele?

Eu și Leah facem schimb de priviri și îmi dau seama că ne gândim la același lucru. Nu contează că cel mai probabil îndrugă rahaturi, deoarece Nick devine un pic irezistibil atunci când intră într-una dintre stările lui filosofice.

Firește, am o politică strictă de a nu mă îndrăgosti de băieții heterosexuali. Cel puțin nu de băieții heterosexuali neconfirmați. În orice caz, am o politică de a nu mă îndrăgosti de Nick. Dar Leah a făcut-o. Și asta a cauzat tot felul de probleme, mai ales acum, când Abby e în peisaj.

La început, n-am înțeles de ce Leah o ura pe Abby, iar faptul c-am întrebat-o direct nu m-a ajutat deloc.

— O, e cea mai tare. Vreau să zic, e majoretă. Și e atât de drăguță și de slabă. N-o face asta atât de uimitoare?

Trebuie să înțelegeți că nimeni n-a reușit până acum să stăpânească arta replicilor însoțite de expresii faciale impasibile așa cum o face Leah.

Dar, de la un timp, am observat că Nick face schimb de locuri cu Bram Greenfeld la prânz — schimburi calculate, menite a-i crește șansele de a sta în apropierea lui Abby. Iar apoi privirile. Faimoasele priviri galeșe ale lui Nick Eisner. Mai fuseserăm pe acel drum greșos de plictisitor și înainte, cu Amy Everett, la sfârșitul clasei a noua. Totuși, trebuie să recunosc că există ceva fascinant în legătură cu intensitatea sentimentelor lui Nick atunci când îi place de cineva.

Când Leah vede acea privire trecând peste chipul lui Nick, pur și simplu se închide în sine ei.

Ceea ce înseamnă că există și un motiv bun pentru ca eu să devin târfa pețitoare a lui Martin Addison. Dacă Martin și Abby s-ar combina, poate că problema lui Nick pur și simplu va dispărea. Și apoi Leah se va putea relaxa naibii, iar totul va fi la fel ca înainte.

Așa că nu e vorba doar despre mine și despre secretele mele. De-abia dacă are ceva de-a face cu mine.

2

DE LA: hourtohour.notetonote@gmail.com

CĂTRE: bluegreen181@gmail.com

DATA: 17 octombrie la 12:06 AM

SUBIECT: Re: când ai știut

Asta e o poveste destul de sexy, Blue. Vreau să zic, gimnaziul e ca un film de groază fără sfârșit. Ei bine, poate că nu chiar fără sfârșit, fiindcă s-a terminat, dar chiar te face la psihic. Nu-mi pasă cine ești. Pubertatea e nemiloasă.

Sunt curios — l-ai mai văzut de la nunta tatălui tău?

Chiar nu știu în ce moment am știut. Au fost câteva lucruri. De pildă, un vis ciudat pe care l-am avut odată cu Daniel Radcliffe. Sau cum eram obsedat de cei de la Passion Pit în gimnaziu, după care mi-am dat seama că nu muzica lor era cea care mă interesa.

Iar apoi, în clasa a opta, am avut o prietenă. Știi cum sunt relațiile alea: „ieși” cu cineva, dar nu te duci nicăieri în afara școlii. Și nici în interiorul școlii nu prea faci mare lucru. Ne țineam de mână. Așadar, am fost la balul din clasa a opta împreună, dar prietenii mei și cu mine am petrecut întreaga seară mâncând Fritos și spionându-ne colegii de sub tribune. Și, la un moment dat, apare o fată care-mi spune că prietena mea mă așteaptă în fața sălii de gimnastică. Bănuiesc că trebuia să mă duc acolo s-o caut și bănuiesc că trebuia să ne sărutăm. Cu gura închisă, așa cum se face la vârsta aia.